

ZOOM, 26.01.2022

ZADEVA: Zapisnik srečanja koordinatorjev za Sinodo

Število udeležencev: 77

1. Uvodni del

Srečanje smo pričeli z uvodno pesmijo - Ogenj, ki žge. Sledila je molitev k Svetemu Duhu:

“Pridi Sveti Duh. Danes te želim prositi, da mi pomagaš, da se bom znal pogovarjati z drugimi. Nauči me izreči pravo besedo, gledati druge tako, kakor oni potrebujejo, da jih gledam, najti pravo kretnjo. Vse moje bitje je narejeno za vstopanje v odnos, v pogovor. Zato te prosim, da me osvobodiš vseh prepek, ki mi ne omogočajo, da bi se dobro pogovarjal z drugimi. Z Božjo vodo zalivaj vse dobre stvari, ki si jih položil v moje življenje, da bom delal dobro. Nauči me poslušati, da bom odkril, kaj drugi pričakujejo od mene, in da bodo v meni našli velikodušnost in topel sprejem. Pokaži mi lepoto odprtega srca in lepoto življenja za srečanje z drugimi, pomagaj mi odkriti lepoto pogovora. Daj mi veselje podarjanja in prejemanja. Pridi, Sveti Duh. Amen.”

2. Biblični uvod in razmišljanje - Sinodalnost in občestvenost

Škof Maksimilijan je pripravil biblični uvod in razmišljanje na temo današnjega srečanja - Sinodalnost in občestvenost. Sveti Duh nas vabi, da mu prisluhnemo, vsak odnos pa raste ob potrpežljivem sprejemanju. Izhajal je iz dnevne Božje besede, ki nam vsak dan znova ponudi točno tisto, kar takrat potrebujemo. Danes nam govori po podobi sejalca in semena (Mr 4,1-20), ki jo najbolj povzeto predstavi ap. Janez: “Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre obrodi obilo sadu.” (12,24.) Seme mora vedno umreti in se razpočiti, gotovo pa vedno obrodi sad.

Današnje prvo berilo je iz druge Samuelove knjige (2 Sam 7,4-17) in govori o Natanovi prerokbi Davidu - kako bo z njegovo prihodnostjo. Škof je poudaril, da je to poglavje še kako aktualno za današnjo situacijo, ko nas bremenijo skrb za prihodnost, življenje, preživetje. Bog je tukaj zelo jasen: “Mi boš mar ti zidal hišo za moje stanovanje?” in na drugem mestu: “Jaz sem te vzel s pašnika izza drobnice.” Bog po preroku sporoča Davidu, da je On tisti, ki ga vodi in da je Bog tisti, ki bo Davidu sezidal hišo – kraj, kjer se bo človek srečal z Bogom, čas, ko bo res doživel polnost življenja. V takšne trenutke je potrebno vstopiti, ker so človeku podarjeni in si jih ne more prisvojiti ali jih s silo zajeti. Bog se ne pusti ujeti v prostor, ampak ga je potrebno moliti »v duhu in resnici« (Jn 4,23).

Zatem je škof svoje razmišljanje navezal na besedo *sinodalnost* in *občestvo*. *Sinodalnost* je starodavna beseda, ki so jo verjetno že Izraelci razumeli, kot skupno pot iz suženjstva v svobodo. Biti *na poti*. Človek je stalno na poti – je živ, je v spreminjanju, biti mora pozoren. Življenje je v hoji. Prvi kristjani so se imenovali privrženci poti. Papež Frančišek je dejal: “Hoditi, mora postati naš slog.” Naš vzor ne sme biti, da nekaj branimo, utrjujemo, zidamo, vzdržujemo, ampak da hodimo – da živimo v odprtosti Svetemu Duhu.

Občestvo je prav tako stara beseda. Pri nas jo že malo manj uporabljamo, enačimo pa jo lahko z besedo vzajemnost, deležnost, organskost. Gre za medsebojno prepletanje (kot tekstil). Bistvo občestva je živeti drug za drugega in drug v drugem. Nasprotje občestva sta egoizem in individualizem. Kdor je v občestvu išče drugega in ga sprejema. Je na prepihu, vendar je svoboden, ker ve da ni sam. “Občestvo je osnovna oblika Cerkve in osnovna oblika Boga” je dejal papež Frančišek. Apostolska dela opisujejo, kako Jezus pripravlja svoje učence za to, da bi zdaj živeli skupaj. V Apd 2,42-47 najdemo opise kako so živeli skupaj: “Bili so stanoviti v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah... Vsi verniki so se družili med seboj in imeli vse skupno... Dan za dnem so se enodušno in vztrajno zbirali v templju, lomili kruh po domovih ter uživali hrano z veseljem in preprostimi srcem.” Drug drugemu so bili dar, imeli so eno Besedo. Beseda je dejansko lahko sinonim za darujočo se ljubezen. Tu ima prostor drugi, lahko živi drugi. Je oblika novega (evangelijskega) življenja.

V 1 Kor 12,13 apostol Pavel zapiše: »Saj smo bili namreč v enem Duhu mi vsi krščeni v eno telo.» Po krstu smo postali eno telo – ena Cerkev in občestvo. Vanjo smo postavljeni po zakramentu svetega krsta. Tu glavno vlogo igra Sveti Duh, katerega največja značilnost je, da povezuje, gradi in združuje. Biti v Bogu je biti na poti. Jezus v Jn 14,6 zase pravi: ”Jaz sem pot, resnica in življenje” – živi odnos. Osnovna oblika Cerkve in oblika Boga je Sveta Trojica - je občestvo, kjer ima vsak vitalno poslanstvo. Bog je občestvo in je lahko samo tam, kjer je odnos. Bog Oče, pomeni, da Bog po svoji definiciji ne more biti sam. Očeta ni brez otrok. Ko govorimo o Sinu se ozrimo na začetek evangelija po Janezu (Jn 1,1), kjer je zapisana ena najmočnejših definicij: “V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog.” Beseda je Bog Sin. Kaj nam sporoča ta Beseda? Bistvo Boga je v razodevanju, v gradnji odnosa, zato ga Janez imenuje *Beseda*. Bog zato ne more biti statičen, ne more molčati, ampak se razodeva; vse, kar vidim, kar opazujem, kar živim, je odraz Božjega življenja. Bog se želi razodeti in stopiti v odnos s človekom (prim. Iz 55,10-11). Lahko ga razumemo, saj nam daje možnosti in sredstva - moč Božje besede, po kateri nam govori na različne načine. Najbolj po Svetem pismu, ko beremo in poslušamo. Božja Beseda je več kot zapisana beseda Svetega pisma. Bog sporoča tudi po dogodkih, po odnosih, stvareh, ki jih opazujemo. Vsak dan bi si morali zapisati pri eksamnu, kaj mi je danes Božja beseda spregovorila. Boga se razodeva, ker je Ljubezen, ker želi biti sprejet.

Sveti Duh je tisti, ki razsvetljuje besedo, ji daje življenje, ostrino, globino. Prava sinoda je samo tista, kjer je protagonist res Sveti Duh, ne človeška pamet. Sveti Duh navdihuje in se dotakne prav tistega v meni, kar je najbolj vitalno – srce, misli, čustva, pogled, kjer se najbolj razodeva Božja podoba, po čemer se pretaka življenje. Tukaj se dogaja prečiščevanje in razločevanje. V

1 Kor 2,9-16 apostol Pavel zapiše: “Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo.” Če želimo slediti Svetemu Duhu, potem je potrebno nekaj več kot samo volja, več kot samo razum. Potrebna je ljubezen – svobodno predajanje, nekaj kar me zajame v celoti. Sveti Duh prihaja iz Boga in nas preustvarja v Božje življenje: “Tako tudi tega, kar je v Bogu, ni spoznal nihče, kakor le Božji Duh.” Božjih stvari ne morem odkrivati iz svoje pameti. Odkrivati mi jih mora Sveti Duh, ki smo ga kot dar prejeli vsi, ki smo krščeni: “Mi pa nismo prejeli duha svetá, ampak Duha, ki je iz Boga, da bi vedeli za to, kar nam je Bog milostno podaril.” (2,12) Božji cilj ni, da bi bil bolj popolni, ampak najprej, da bi prepoznali Božji dar. Ko tega spoznamo, bo lahko Božji Duh deloval. Pravega Duha pa spoznavamo preko razločevanja in presojanja: “to, kar je duhovno, presojamo duhovno.” Presojati pa ne morem sam, ampak le v občestvu. Zakaj? Ker je temeljni kriterij ljubezen, to pa ni produkt enega človeka ampak je stvar odnosa. Ljubezen se vedno zgodi v odnosu. Prejeli smo Duha, da bi vedeli to, kar nam je Bog milostno podaril. Odprimo se Duhu, ki ga Bog daje Cerkvi, ker lahko samo v njem živimo občestvu, ki ne oklepa in ogroža, ampak gradi. Ker je odraz Božjega življenja.

3. Pogovor v skupini

Sledil je pogovor po skupinah ob sledečih vprašanjih:

1. Kaj me pri tej sinodi nagovarja?
2. Kje smo glede sinode v župniji?
3. Kaj je mogoče storiti?
4. Kako naprej? Naš naslednji korak je ...
5. Katere nevarnosti lahko ogrozijo potek sinode? (Na kaj moramo biti pozorni.)

V nadaljevanju so zbrani odzivi po posameznih skupinah.

Skupina št. 1

Pri sinodi nas nagovarja, da smo na poti skupaj. Hodimo vsi skupaj ne glede na to ali kdo hodi v cerkev ali ne, ali je močno veren ali ne. Imamo priložnost, da zaživimo kot občestvo in se pustimo voditi Svetemu Duhu. Imamo občutek, da je sedaj priložnost, da Božji veter zapiha in prevetri naše skupnosti. Cerkev zares potrebuje sinodo, saj je marsikaj ušlo iz vajeti.

Župnije so glede sinode večinoma še na začetku, izvedlo se je prvo predstavitevno srečanje. Najprej bodo s sinodalnim dogajanjem pričele skupine, ki delujejo v župniji, nato bi pri nedeljskih mašah nagovorili nedeljnike, in nato poiskali načine, kako priti do najbolj oddaljenih. Dobra se nam zdi ideja, da bi preko lokalnih društev v katere smo vpeti nagovorili tiste, ki ne hodijo v cerkev.

Tveganja prepoznavamo predvsem pri pomanjkanju zanosa pri nas samih; da bomo zmotno razumeli sinodalno dogajanje; da ne bo pripravljenosti od drugih; da tisti, ki ob nedeljah redno obiskujemo mašo, ne bomo znali prisluhniti tistim, ki k maši pridejo zelo redko (v smislu, »Kaj imajo oni tu za govoriti? Nikoli jih ni k maši, zdaj pa imajo toliko za povedati.«). Skrbi nas tudi pomanjkanje navdušenih vernikov in nasploh ljudi, ki jih med epidemijo ni več v cerkev (se bodo vrnilo?). Ponekod se srečujejo tudi z nezainteresiranost duhovnikov pri snovanju načrtov za izvedbo sinodalnega dogajanja v župniji.

Skupina št. 2

Nagovarja nas najprej sam pomen besede sinoda – skupna pot, hoditi skupaj. Po posameznih župnijah je organiziranih in deluje več različnih skupin, ki uresničujejo to sinodalnost – npr.: pastoralni svet, gospodarski svet, Karitas, mladinske skupine, liturgične skupine, pevske skupine, biblične skupine, zakonske skupine, skavti... In nagovarjajo vernike, udeležence na različne načine. Sinoda 2021-2023 nas vabi in usmerja, da na skupno pot v veri, v ljubezni, v Bogu, povabimo in pritegnemo tudi ljudi, ki se trenutno ne čutijo povezani s Cerkvijo, ki se ne čutijo člani župnijskih občestev.

Težave in kompleksnost bolezni Covid, ki zelo obvladuje družbo nasploh, vpliva tudi na delo in življenje v župnijah. Velikokrat se nam zazdi, da je versko udejstvovanje in življenje zelo okrnjeno, število vernikov pri obredih je zelo upadlo in župnijska občestva imamo velikokrat občutek, kot da bo treba veliko stvari začeti znova. Tu nas nagovarja sinoda, saj se moramo spomniti Jezusovih besed : “Ne bojte se, jaz sem z vami vse dni do konca sveta!”

Sinoda nam govori, da moramo biti drug drugemu opora in se opogumljati, ter taki najti ranjene, oddaljene od občestva in jim pokazati skupno pot! Povezati se moramo v molitvi za sinodo. Sinoda nas tudi nagovarja k samoizpraševanju, kje smo kot posamezniki - smo na poti k Bogu, k dobremu, k ljubezni, ali smo zašli in se obnašamo kot da te poti sploh ne vidimo? Sinoda je priložnost za Cerkev, kot vesoljno občestvo, da se pogleda v ogledalo, izvede samorefleksijo in osveži ter prevetri svoje delovanje.

Večina predstavnikov župnij v naši sobi je povedala, da so izvedli prvo, uvodno srečanje župnijskih predstavnikov v dekaniji. Ponekod so to izvedli v živo, a so bile tudi težave pri udeležbi zaradi bolezni Covid. V večini župnij so skupaj z duhovniki oblikovali osnovne smernice sinodalnega delovanja po posameznih župnijah in nato po posameznih skupinah, ki po župnijah delujejo.

Nagovorila nas je zelo zavzeta in dobra organiziranost v Velenju, kjer so uspeli vzpostaviti povezavo med posameznimi koordinatorji preko ZOOMA-a. Delujejo tudi na način povezovanja posameznih župnij, ki se medsebojno bogatijo s predlogi in si pomagajo. Oblikovali so neko osnovno platformo – program dela po točkah in vprašanja po le-teh nato prejmejo župnijske skupine in jih obravnavajo oz. iščejo odgovore o izvajanju sinode, o sinodalnosti na svojem področju delovanja.

V posamezni dekaniji bi bilo dobro, da boljše organizirane župnije pristopijo v pomoč manjšim, ki imajo težave pri organizaciji. Drug drugemu moramo biti v pomoč, ideje in rešitve morajo biti dostopne, morajo krožiti med nami. Koordinatorji morajo po potrebi pomoč poiskati brez zadrege ali slabe vesti in se, če je potrebno po nasvet obrniti tudi na škofijo. Ugotavljamo, da smo v večini primerov še na začetku prepoznavanja in graditve te skupne sinodalne poti.

Zavedamo se, da je veliko lažje hoditi skupaj z enako ali podobno mislečimi, z ljudmi, ki se poznamo in delujemo v župniji, kot pa nagovoriti in povabiti ter privabiti sobrate, ki se ne čutijo člani župnijskih občestev. Posamezne skupine po župnijah in v okviru dekanij lažje in boljše delujejo sinodalno (pa še med nami vidimo, da je premalo sodelovanja), kot pa, da sinodalno delovanje prenesemo na posamezen kraj, na občine in delujemo kot župnije povezovalno, zasledujemo nek skupni interes ljudi v kraju.

Za naše sinodalno delovanje je nevaren oz. zavirajoč strah, da se v danih okoliščinah (Covid) ne da veliko storiti, da se niti naše povezanosti trgajo. Nadalje sinodalnost zavira lahko tudi

elitizem, lažni občutek naše izbranosti, mogoče celo naše “pravovernosti” - kako bomo delovali sinodalno, če nas vodi napuh?

Kje imamo vire, ki jih ne uporabimo oz. kje Gospod bogato pogrinja našo mizo, pa iz nje ne jemljemo? Osnovni vir je božja beseda, Sveto pismo, ki nam je neskončen, vse življenjski vir črpanja moči, smernic za naše življenje in delovanje. Nadalje je to molitev za katero mnogokrat niti ne slutimo kako nas krepi, utrjuje, prinaša mir in pogum! Nadalje so to sv. Maše, ki so priložnost za srečanje z Bogom, brati in sestrami v Kristusu. Viri za naše sinodalno delovanje so na voljo tudi po župnijah, dekanijah, na škofiji v obliki različnih gradiv, ki so nam na voljo, pa si zanje ne vzamemo časa. Na voljo imamo tudi ljudi, s katerimi se lahko pogovorimo o težavah pri našem delu, o naših osebnih stiskah, ne pa da se zapiramo vase in nas je sram oz. strah vprašati za pomoč ali nasvet. Vir za naše sinodalno delovanje so tudi številni, ki v teh res izrednih časih pomoč potrebujejo, pa mogoče njihove stiske ne prepoznamo in je ne vidimo.

Pri našem delu nas med drugim lahko ogroža tudi naše preveliko pričakovanje, da bomo v kratkem času, ki nam je na voljo, sicer pa menimo, da je sinoda življenjski projekt vsakega vernika, premaknili gore, da bo prišlo na to našo skupno pot v kratkem času veliko število ljudi. Moramo biti potrpežljivi, a ne omahljivi! Zaradi težkih in izrednih razmer epidemije nas ne sme biti strah, da se ne da nič narediti, oz. da nam nič ne uspeva! Naša sinodalna pot naj bo pot majhnih, a trdnih korakov. Mogoče smo bili kar nekako uspavani, razmišljali smo, da tako pač je, da se veliko ne da narediti za poživitev vere v nas in med nami... Sinoda je za nas vernike čas prebujenja, prebuditi se moramo, začenjamo, kot učenci po Kristusovi smrti na križu, ko so se prestrašeni razbežali in jih je njegovo vstajenje in njegova prisotnost opogumila in naredila za apostole njegove ljubezni.

Kot smo že dejali nas lahko na naši sinodalni poti ogroža naš lasten napuh, naša lažna zaverovanost vase, kot vernikov, kot izbranih za božjo mizo. Zato morajo v nas vedno odzvanjati Jezusove besede, da smo privilegirani ker lahko služimo, da smo zanj prvi, ko nam uspe biti zadnji, ko se delijo zemeljski privilegiji in prvi, ko se preko nas deli božja ljubezen!

Kaj nas je v našem današnjem pogovoru najbolj nagovorilo?

Zelo nas je nagovorila naša povezanost in zavzetost, da smo na skupni poti k razmišljanju, k spoznavanju in sodelovanju najprej nas kot vernikov, kot župnij v sodelovanju in nato delovanju za skupno pot še drugih, ki razmišljajo drugače. Nagovorili so nas predlogi številnih, ki so naredili že kaj več, kot prve korake. Menimo, da je pomembno, da se župnije povezujemo, več glav več ve! Na poti sinode nismo tekmeči, ampak sodelavci, vsi smo drug drugemu učenci in učitelji.

Skupina št. 3

Pri sinodi nas nagovarja predvsem priložnost za oznanjevanje – vključiti mlade in stare. Imamo priložnost pritegniti mlade družine, priložnost za pripeljati ljudi nazaj v cerkev in v skupine, priložnost za zagon po koroni, priložnost za misijon župnije.

Večina smo po župnijah še na začetku, ponekod so pričeli z načrtovanjem aktivnosti/pogovorov po skupinah, v eni župniji pa so imeli že pred sinodo veliko aktivnosti preko spleta. Naslednji koraki bodo usmerjeni k aktiviranju skupin, ustvarjanju novih in povezovanju različnih skupin med seboj.

Nevarnost vidimo v usipu ljudi v Cerkvi - neudeležba ljudi zaradi korone »nikjer nikogar, od nikogar nič«, po maši se ljudje ne zadržujejo, ni otrok, ni voditeljev.

Skupina št. 4

Menimo, da je to čas zavedanja krstnega poslanstva, ki ga ima vsak kristjan. Hkrati je čas, ko bo vloga laika v Cerkvi bolj vidna. Potrebno pa je poudariti, da smo kristjani premalo veseli kristjani kot je poudarjal Jezus. Pomembno je, da bo vsakdo slišan. Verjetno bodo skupine, ki so že dejavne v župniji, dobile še večjo vlogo. Trenutno je po župnijah največ sinode v Karitasu in v cerkvenem zboru.

Skoraj vse župnije so imele šele predstavitev sinode in uvodna navodila. Nadaljnji koraki bodo usmerjeni v organizacijo srečanj z vodji vseh skupin, ki že delujejo na župniji in nato predstavitev sinode pri sveti maši.

Trenutno je največja nevarnost covid. Nadalje je nevarnost oziroma problem starosti župljanov, saj so nekatere župnije precej stare. Problem je tudi zaradi pomanjkanja duhovnikov in souprave, saj župljani s tem nimajo dovolj stika z župnikom. Včasih pa je problem tudi sprejetje oddaljenih in drugačnih.

Zaključek naše skupine je bil, da že hodimo drug ob drugem (različne skupine v župniji), a potrebno bo združiti naše poti. Potrebno je poudariti pomembnost občestva in pomen evharistije. Težava bo, če bomo rezultate pričakovali takoj. Delno je med nami prisoten tudi strah in negotovost, da ob koncu sinode ne bo nobene spremembe.

Skupina št. 5

Izpostavila bi, da si želimo, da nam ne zmanjka žara, energije, motivacije. Sinoda je nujno potrebna, saj smo se zelo oddaljili drug od drugega.

Glede na stanje smo ugotovili, da potrebujemo veliko sinodalne molitve, v katero bi se lahko povezala katoliška Cerkev v SLO.

Skupina št. 6

Pri sinodi nas nagovarja povezanost med člani cerkve in zanos, ki ga kaže papež Frančišek. Spraševali smo se, kje je moja vloga.

Nekatere župnije so že imele uvodne sestanke, načrtujejo aktivnosti, druge so šele na začetku. Pomembno se nam zdi, da se prepustimo vodenju Svetega Duha, da se bomo znali na pravi, nevsiljivi način približati tudi oddaljenim. Veliko je bilo aktivnosti po župnijah pred Corono. Ohranimo tiste aktivnosti, kar nas bogatijo, povezujejo in prevetrimo tisto, kar ne obrodi sadu.

Prepoznavamo nevarnosti, da ne bi odbijali namesto privabljalni in nevarnost, da bi prehitro pričakovali rezultate sinode. Bodimo potrpežljivi.

Skupina št. 7

Pri sinodi nas nagovarja vabilo k poslušanju (prisluhniti, poslušati, slišati in biti slišan); širina skupne poti, katere temelj sta poslušanje in sodelovanje, v kateri se lahko vsak najde; sodelovanje-posameznikov, skupin, občestva in izven njega z lokalno skupnostjo; vključevanje laikom (Cerkev ni na plečih duhovnika, ampak smo za Cerkev vsi odgovorni); biti strpni do različnosti.

Po župnijah smo večinoma pregledali obstoječe stanje (kaj imamo, kje smo šibki, kje imamo še rezerve) in predstavili sinodo. Ponekod se srečujejo z nezainteresiranostjo duhovnika za sinodalne pobude s strani laikov, spoznavamo pa tudi različnost med župnijami posamezne dekanije. V nadaljevanju si želimo povezovanja in sodelovanja duhovnikov in laikov; poiskati metode pristopa k posameznikom, k njihovi aktivaciji; povezovanja in vzpodbujanja že obstoječih skupin, programov ter biti odprt za nove člane, nove aktivatorje, nove vsebine in skupine. Posameznim skupinam se predstavi vsebino sinode in se jim posreduje pripravljeno gradivo, da se lahko sinodalna misel nato širi med širše občestvo. Pri tem si pomagamo z župnijskimi listi, internetnimi stranmi, Facebook stranmi, itd. Verjetno bo potrebna sistematizacija skupin, njihovih nalog, namenov in ciljev in razmišljanje o novih vsebinah.

Nevarnosti vidimo v veliki količini pogovorov, zapisov, teorije, v praksi pa ne bo vidnih nobenih sprememb-sinoda mora biti vidna reforma; v preveliki osredotočenost na otroke in ne na njihove starše, preko katerih lahko nagovorimo otroke. Cerkev se lahko razdeli na različne smeri, skupine, ampak in ne ostane enotna. Pri nagovarjanju k sodelovanju moramo biti pozorni, da koga ne odvrnemo ali prezremo. Opažamo veliko željo po takojšnjih rezultatih, vidnih spremembah - sinoda ni en korak, ampak je pot, daljši proces.

Različnost, ki si jo podelimo, nas vse skupaj bogati; opominja nagovarja, vzpodbuja in nas dela aktivne. Vsi nosimo v sebi željo po požitvi občestva, željo po večjem sodelovanju med duhovniki in laiki.

Skupina št. 8

Najprej se moramo mi sami vprašati kaj nam vera pomeni. Znamo živeti in izkoristiti dar zakramentov. Z našim načinom življenja naj bomo zgled drugim. Pogosto se ne znamo na pomoč obrniti k svetnikom.

Ne vemo kako pritegniti vernike, ki so mlačni, kako šele druge. Eno možnost vidimo, da nagovarjamo preko dejavnosti.

Skupina št. 9

Računamo na moč Svetega Duha, nagovarja nas po eni stani, da skušamo s Sinodo zajeti vse.

Nekateri smo na začetku, drugi pa že imajo dogajanje.

Nevarnost, da vključimo le tiste, ki so že dejavni in zraven, pozabimo pa na oddaljene.

Navzven se lahko odpremo preko društev.

Skupina št. 10

Nagovarja nas, da skupaj iščemo in hodimo to pot iskanja bistva cerkve, na katero smo vsi povabljeni. Da iščemo skupno pot sobivanja in sodelovanja, da zaživimo kot prava cerkev, kot skupnost. Zavedamo se, da sinoda ni enkratni dogodek, ampak proces, ki ga moramo sprožiti - novo življenje cerkve.

Ponekod še niso začeli procesa, potrebno bo pričeti in vključevati nedeljivke, ali pa so na začetku oz. od začetka stran, saj je mnenje župnika, da »sam da se moli na čast sv. Mihaelu, pa bo vse OK«. Ne potrebujemo tega, saj že vse imamo. Dejansko pa vse dejavnosti vodi bolj kot ne ena družina na vasi. Drugje so že imeli sinodalno srečanje koordinatorjev in prepoznajo sinodo, kot za župnijo občutljiv proces.

Kot Cerkev smo postali mlačni. Za začetek želimo ljudem povedati kaj je sinoda, kaj bi bilo potrebno za župnijo postoriti, dodati, nadgraditi. Ponekod bo potrebno prepričati duhovnika, da je dobro, če se kaj spremeni. V naslednjem koraku pa se želimo odpirati navzven, da ne postanemo osamelec.

Privabiti ljudi, ki so občasni nedeljniki v skupine in razdeljevati vloge drugim. Iskati pot do odmaknjenih, tistih ki so odmaknjeni namerno in nenamerno. Aktivirati tiste, ki se sami ne znajo aktivirati. Nov sestanek, povabiti vse vključene v skupino da bi tvorili skupino za sinodo, nekemu večkrat reči, prositi. Pri tem smo se pogovarjali, da je pomembno, da ne preskočimo pomembnega koraka - pogovara. Vsi bi imeli akcijo, dogodke, pa se ne slišimo. Tako lahko prej odženemo kot pridobimo.

Prepoznavamo nevarnost, da bi spregledali ljudi, ki niso dovolj glasni, ki so ob robu, se bojijo. Občestva so raznolika, različni stanovi, pogledi in starostne razlike lahko privedejo do razdorov. Opažamo nepripravljenost za sodelovanje, stare mame, ki mislijo, da je g. župni Bog... Nekateri veliko delajo in se dajejo na razpolago, nekateri pa nič.

Kratek povzetek vseh skupin

Sinoda je nujno potrebna in je odlična priložnost, da dopustimo Svetemu Duhu, da prevetri naše skupnosti. Nagovarja nas skupna hoja, naša povezanost in zavzetost, da smo na skupni poti.

Župnije so večinoma predstavile namen in potek sinodalnega dogajanja aktivnim skupinam v župniji in bodo v naslednjem koraku pričele s pogovori v skupinah ob pripravljenem gradivu. Medtem ko se ponekod srečujejo z nezainteresiranostjo duhovnikov, so na drugi strani udeleženci prepoznali in izpostavili primere dobre organiziranosti nekaterih župnij, ki so naredili že kaj več, kot prve korake.

Večina skupin je med nevarnostmi izpostavila epidemijo Covid in z njo povezanim usipom vernikov. Posledično se srečujejo z izzivom pomanjkanja sodelavcev, kot tudi z izzivom, kako te ljudi ponovno privabiti v Cerkev. Udeleženci so prepoznali nevarnosti, da bi z našimi dejanji oddaljene odbijali namesto privabljalni in nevarnost, da bi prehitro pričakovali rezultate sinode.

Izpostavljenih je bilo nekaj dobrih predlogov:

- Ideja, da bi preko lokalnih društev v katere smo vpeti nagovorili tiste, ki ne hodijo v cerkev,
- vzpostavitev ZOOM povezave med posameznimi koordinatorji in s tem povezovanje med posameznimi župnijami, ki se tako medsebojno bogatijo s predlogi in si pomagajo,
- boljše organizirane župnije lahko pristopijo v pomoč manjšim, ki imajo težave pri organizaciji,
- pri oznanjanju sinodalnega procesa si pomagajmo z župnijskimi listi, internetnimi stranmi, Facebook stranmi, duhovniki naj sinodo vključijo v pridige in oznanila.

4. Koraki za naprej

David zagorc je zbranim predstavil korake v naslednjih mesecih in povedal, da se nahajamo v dobi, ko želimo, da se v župnijskih skupinah pogovarjamo ob pripravljenih gradivih. Tej dobi bo sledila doba oddaljenih, v kateri bomo v Tajništvu za Sinodo pripravili različne vzpodbude in načine za pristop do oddaljenih. Zbrane je povabil, da tudi sami podajo svoje predloge in primere dobre prakse in nam jih posredujejo na elektronski naslov. V pomladanskih mesecih sledi doba povzemanja in dekanijski sinodalni dan. V mesecu juniju bo čas za pripravo škofijskega povzetka, nato se v mesecu avgustu slovenski povzetek pošlje v Rim.

Ob koncu je podal nekaj konkretnih napotkov:

- V kolikor še niste pričeli z dogajanjem predlagamo, da pričnete z načrtovanjem kako in kdaj boste pričeli s srečanji s skupinami,
- duhovnik naj prične Sinodo vpletati v pridige, oznanila, Facebook, internetne strani, itd.
- zapisujmo odzive in pripravite župnijske povzetke – pozorni bodite na prehojeno pot (Kako ste zastavili? Kakšni so bili koraki? Kaj ste zaznali? ...)

PRILOGA

Prilagam zapis poročanja, ki so ga predstavili koordinatorji, po delu v skupinah, ko so se pogovarjali o tem kje vidijo svojo vlogo koordinatorja, kaj jih pri tem spodbuja in kaj jih ovira.

V razpravi na Zoom srečanju dekanije Laško - Videm ob Savi je bilo podanih nekaj pobud:

- Vse to, kar smo slišali je lepo, kar govorimo in predstavljamo, ampak to ni pot k oddaljenim, ker se ukvarjamo sedaj samo s tistimi, ki so že "vključeni". Da moramo ugotoviti in najti načine, da pridemo tudi do oddaljenih.
- V pogovoru smo takrat rekli, da je prvi korak navdušiti vključene in v drugem sklopu gremo ven - misijonsko do oddaljenih.
- Pomembno je, da poslušamo Duha, da se vsak dan ozremo na Božjo besedo in iščemo navdihe in poti, ki nam jih je pripravil Bog.
- Da moramo najprej mi narediti prve korake v svojih sredinah in občestvih in se ne bati stopiti na pot. Drug drugemu smo pri tem lahko opora.
- Skupna srečanja koordinatorjev so nam lahko spodbuda za delo in priložnost za povezovanje (predvsem za tiste iz manjših župnij (kjer je manj sodelavcev in vključenih ,so prostorski problemi).
- Tehnične težave pri srečanjih na daljavo moramo rešiti pred začetkom, da se potek srečanja potem ne moti (vabila pridejo na elektronski naslov - večkrat tudi v vsiljeno/neželeno pošto - tam jih je treba poiskati). Upamo, da bodo razmere dopuščale tudi kakšno srečanje v živo.

Zapisal in uredil:

Klemen Klemen